

18 hours ago Ρωμαίος και Ιουλιέτα ... on the road: Μια δεύτερη ματιά...

Ρωμαίος και Ιουλιέτα ... on the road: Μια δεύτερη ματιά...

της Ε. Παπουλίδου και της Φ. Τσιμπλιαρίδη

Ο σκηνοθέτης και ηθοποιός της θεατρικής παράστασης «Ρωμαίος και Ιουλιέτα ... on the road» Στέλιος Χατζηαδαμίδης απαντά στις ερωτήσεις μας.

[<https://3.bp.blogspot.com/-7IPaiZu84Zk/VtXVqYVBPEI/AAAAAAAAADg/8BK696EWSfk/s1600/%25CF%2583%25CE%25AC%25CF%2581%25CF%2589%25CF%2583%25CE%25B70004>;

Σκίτσος της Β. Σλαβάκη, εμπνευσμένο από την παράσταση. Ισορροπία για ένα νέο ζευγάρι, ισορροπία μεταξύ δύο κόσμων, ισορροπία για τη ζωή...

Ο βραβευμένος με Νόμπελ Βρετανός ποιητής T.S.Eliot έχει πει για το θέατρο: «Ένα θεατρικό έργο πρέπει να σου δίνει να σκεφτείς κάτι. Όταν βλέπω ένα έργο και το καταλαβαίνω με την πρώτη, τότε ξέρω ότι δεν είναι και πολύ καλό».

Έχοντας, λοιπόν, στο νου μας τα λόγια αυτά σκεφτήκαμε να ζητήσουμε μια πιο εξειδικευμένη άποψη από έναν καθ' ύλην αρμόδιο, τον σκηνοθέτη και ηθοποιό του έργου «Ρωμαίος και Ιουλιέτα ... on the road» κ. Στέλιο Χατζηαδαμίδη, ένα έργο που παρουσιάζεται από τη Νεανική Σκηνή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος (βασισμένο στο «Ρωμαίος και Ιουλιέτα» του Ουίλιαμ Σαίξπηρ) και το οποίο πρόσφατα παρακολούθησαν οι μαθητές του 1^{ου} ΓΕ.Λ. Χαλκηδόνας.

Με αφορμή αυτή την εξαιρετική παράσταση θελήσαμε να μάθουμε πώς ο ηθοποιός και σκηνοθέτης κατόρθωσε να στήσει ένα τόσο δύσκολο έργο που απαιτεί ιδιαίτερη προσέγγιση και σύνθεση, να ρωτήσουμε λεπτομέρειες που αφορούν γενικότερα τα θεατρικά δρώμενα, αλλά να ακουμπήσουμε και σε πιο προσωπικές πτυχές του κ. Στ. Χατζηαδαμίδη.

Τον ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση της συνέντευξης, όπως επίσης και τη συνεργατιά του κ. Ειρήνη Καραχρήστου (κοινωνιολόγος που έκανε και την κοινωνιολογική τεκμηρίωση του «Ρωμαίου»), με τη βοήθεια της οποίας απαντήθηκαν οι τρεις πρώτες ερωτήσεις που ακολουθούν.

Θα θέλαμε, επίσης, να ευχαριστήσουμε τη δημοσιογραφική ομάδα της μηνιαίας έντυπης εφημερίδας του γειτονικού 1^{ου} ΓΕ.Λ. Αγίου Αθανασίου «**Ανοιχτά Χαρτιά**» για τη συνεργασία στη διαμόρφωση της συνέντευξης. Τους συγχαίρουμε για την προσπάθειά τους και τους ευχόμαστε κάθε επιτυχία στο έργο τους.

Η συνέντευξη, λοιπόν:

Τι σας ώθησε να ανεβάσετε το έργο «Ρωμαίος και Ιουλιέτα on the road
[<https://www.blogger.com/null>] » σε διασκευή; Τι είδους ερεθίσματα είχατε;

Αν θα έπρεπε να διαλέξουμε τρεις από τους σημαντικότερους παράγοντες οι οποίοι ήταν οι οδηγοί μας στο ταξίδι του «Ρωμαίος και Ιουλιέτα...on the road», θα θέλαμε να ξεκινήσουμε πρώτα από την ίδια την ιστορία, τη μεγαλύτερη ιστορία αγάπης και έρωτα που έχει γραφτεί ποτέ. Θα συνεχίζαμε με την ανάγκη μας να μιλήσουμε και να προσδιορίσουμε τον κόσμο που ζούμε με άλλες συντεταγμένες, με αυτές που ταιριάζουν στις νέες ταχύτητες, τις νέες αξίες, τις νέες... τιμωρίες. Το μεγαλύτερο κίνητρο ήταν να διαχειριστούμε μια σειρά από τόσο μεγάλα κοινωνικά, ηθικά και υπαρξιακά ερωτήματα στο εδώ και τώρα, να ερευνήσουμε αν ο σημερινός άνθρωπος εξακολουθεί να αισθάνεται έτσι, χωρίς να αναπαραστήσουμε τον κόσμο του έργου αλλά λέγοντας τη δική μας ιστορία, για τις δικές μας επιλογές και κυρίως, για το πόσο σημαντικό είναι να παίρνεις τη

ζωή στα χέρια σου.

Όλα αυτά δεν θα μπορούσαν παρά να μεταφραστούν με βάση τις απαιτήσεις του σύγχρονου νεανικού θεάτρου και κυρίως του σύγχρονου έφηβου. Γιατί όπως είπε και ο Στανισλάφσκι όταν ερωτήθηκε για το αν υπάρχει διάκριση μεταξύ του θεάτρου για ενήλικες και του θεάτρου για νέους, αποκρίθηκε ότι η μόνη διαφορά είναι ότι «το θέατρο για νέους απλά πρέπει να είναι καλύτερο!»

Πόσο επίκαιρος πιστεύετε ότι είναι ο σαιξπηρικός λόγος στις μέρες μας;

Στην περίοδο του ρευστού κοινωνικού, οικονομικού και πολιτικού πλαισίου που όλοι διανύουμε, δεν είναι καθόλου δύσκολο να διαβάσουμε την επικαιρότητα μέσα από το έργο του σημαντικότερου Βρετανού συγγραφέα. Ο Σαίξπηρ γράφει για όλους. Γιατί καταγράφει μια εποχή με απαγορεύσεις, δεσμεύσεις και ταμπού. Γιατί καταπνέεται με αξίες διαχρονικές. Γιατί εκφράζει τους βαθύτατους και ειλικρινείς ανθρώπινους προβληματισμούς. Όπως γράφουν και πολλοί μελετητές του: Ο Σαίξπηρ είναι για την παγκόσμια λογοτεχνία ένα πνεύμα που διαχέεται προς όλες τις κατευθύνσεις. Πώς θα μπορούσε, λοιπόν, να μην είναι επίκαιρος; Το έργο του Σαίξπηρ λειτουργεί, θεωρούμε, σαν ένας καθρέφτης για τον δικό μας σύγχρονο κόσμο. Και καθρεφτίζει, πάνω από όλα, την ανάγκη μας να ξαναδούμε τη ζωή όπως πρέπει να είναι. Απλή.

Πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος της τέχνης σήμερα, σε μια εποχή που οι αξίες δείχνουν να δοκιμάζονται στο πλαίσιο μιας παρακμής σε πολλούς τους τομείς της κοινωνικής ζωής;

Κάθε μορφής τέχνη συμβάλλει, με τον δικό της τρόπο, στη δημιουργία μιας κοινής ταυτότητας, μιας κοινής γλώσσας για όλους εμάς όπου κάποιες αξίες παραμένουν αδιαπραγμάτευτες και κάποια δικαιώματα απαράβιαστα, μακριά από χρώματα, σύνορα και ατομικισμούς. Ειδικότερα, η θεατρική τέχνη, είναι για μένα ένα σχυρό για την ανάπτυξη της έκφρασης, της δημιουργίας και της καλλιέργειας, της έμπνευσης και της φαντασίας. Δεν μπορεί λοιπόν παρά να είναι μια ουσιαστική αγωγή της ψυχής μας απέναντι σε μια ολοένα και πιο γκριζα καθημερινότητα. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά ένα αγαπημένο απόσπασμα από παλαιότερο κείμενο της Αριάν Μνούσκιν για την Παγκόσμια ημέρα Θεάτρου: «Θέατρο, βοήθησε με! Κοιμάμαι, Ξύπνησε με. Είμαι χαμένη μέσα στο σκοτάδι, οδήγησε με, τουλάχιστον κοντά σε ένα κερί. Είμαι σκνηρή, κάνε με να ντρέπομαι. Είμαι κουρασμένη, ανέβασε με. Φοβάμαι, δώσε μου κουράγιο. Είμαι αδαής, εκπαίδευσε με. Είμαι απάνθρωπη, εξανθρώπισε με». Με λίγα λόγια, η τέχνη είναι πάντα εδώ για να ξεορκίζει τους φόβους μας.

Πόσο δύσκολο είναι να ανεβάσετε και να σκηνοθετήσετε ένα τόσο κλασσικό έργο σε διασκευή, χρησιμοποιώντας έναν συνδυασμό μέσων, όπως μουσική, βίντεο κ.τ.λ.;

Όρεξη, αγάπη για αυτό που κάνεις, πολλή μελέτη, δουλειά και καλοί συνεργάτες και όλες οι δυσκολίες ξεπερνιούνται. Δεν ήταν εύκολο αλλά αυτό ήταν και το προκλητικό για όλοι την ομάδα: να δοκιμαστούμε και στα δύσκολα. Πραγματικά, όμως, η δύναμη τις συνεργασίας είναι το πιο σπουδαίο πράγμα νομίζω. Πολύ άνθρωποι μαζί με τον καθένα καλό στο τομέα του και όλα γίνονται με χαρά και γρήγορα. Το πιο δύσκολο στην εποχή μας είναι να βάλουμε τους εγωισμούς μας στην άκρη. Για εμένα εκεί είναι το στοίχημα: να παραδεχθείς και στον εαυτό σου και στους συνεργάτες σου ότι δεν τα ξέρεις όλα! Τι να κάνουμε δεν ξέρω να διδάσκω στους ηθοποιούς μουσική. Αυτός είμαι. Αλλά ξέρει ο συνεργάτης μου, ο μουσικός και συνθέτης Αδάμ Σιάγας. Έχει τύχει να με ρωτήσει κάτι ηθοποιός για την εποχή που γράφτηκε το έργο και δεν το ήξερα. Εκεί έχεις δυο επιλογές: 1. Να πεις κάτι, ό,τι σου κατέβει και εάν είσαι τυχερός είτε να είναι σωστό είτε να μην καταλάβουν το λάθος και 2. Να πεις συγγνώμη δεν το ξέρω αλλά το ξέρει σίγουρα η δραματολόγος μας, η Φιλοθέη Ελευθεριάδου και να δώσεις τον λόγο στη Φιλοθέη. Εγώ επιλέγω την δεύτερη εκδοχή που μου φαίνεται και πιο τίμα και πιο αποτελεσματική.

Ποιοι παράγοντες σας ώθησαν στο να επιλέξετε το επάγγελμα του σκηνοθέτη και ηθοποιού; Τι σας γοήτευσε σ' αυτό, δεδομένου ότι έχετε σπουδάσει κάτι εντελώς διαφορετικό; (σ.σ. Ο κ. Χατζηδαμίδης έχει σπουδάσει Χημεία).

Για το τι με γοήτευσε σε αυτό το επάγγελμα μπορώ να μιλάω ώρες! Πάνω από όλα με γοητεύει ότι είναι μια ομαδική τέχνη, ότι κάθε παράσταση είναι μοναδική και μετά χάνεται -δεν μπορείς ποτέ να δεις την ίδια παράσταση – και ότι διεισδύεις στην ανθρώπινη ψυχή. Όσο αντιπαθητικός και να σου είναι ένας ήρωας που πρέπει να υποδυθείς, εσύ πρέπει να τον αγαπήσεις, να το καταλάβεις, να μην τον κρίνεις, να τον δεχθείς σαν ένα άνθρωπο. Είναι πολύ δύσκολο αυτό αλλά ταυτόχρονα και τόσο γοητευτικό και με βοήθησε πολύ και στην καθημερινή μου ζωή για να βλέπω τους ανθρώπους με άλλο μάτι και τους συγχωρώ ... να τους αγαπώ. Επίσης στο θέατρο πάντα η πιο συναρπαστική στιγμή είναι η επικοινωνία με το κοινό. Είναι μαγική στιγμή όταν ακούς το τρίτο κουδούνι και κοινό και ερμηνευτές αναπνέουν μαζί. Αγαπώ πολύ το θέατρο ...και πάνω στη σκηνή και τον μαγικό κόσμο των παρασκηνίων. Έχω κάνει σχεδόν όλες τις δουλειές στο θέατρο. Από φροντιστής, βοηθός σκηνοθέτη, βοηθός παραγωγής, κομπάρσος, ηθοποιός, συγγραφές, διευθυντής παραγωγής, διευθυντής σκηνης, σκηνοθέτης. Κάθε δουλειά στο θέατρο έχει την δική της γοητεία.

Κατά τη γνώμη σας, ποια χαρακτηριστικά θα πρέπει να έχει κάποιος που θα ήθελε να ασχοληθεί με τον επαγγελματικό σας κλάδο;

Το θέατρο δεν είναι μόνο φώτα, ωραία ρούχα και δημοσιότητα. Το θέατρο είναι μια σκληρή δουλειά που θέλει πολλή πειθαρχία, άσκηση και μελέτη. Αν κάποιος νομίζει ότι αρκεί μόνο να μην ντρέπεται για να βγει στη σκηνή, θα δυσκολευτεί πολύ να ασχοληθεί με το θέατρο. Το σημαντικότερο όμως για έμένα είναι: Ότι και αν επιλέξει να κάνει κανείς, να το αγαπάει. Αυτό είναι η βάση. Να αγαπάς αυτό που κάνεις και για να έχεις όρεξη για δουλειά. Όσο για τα χαρακτηριστικά θα σας πω ότι η Έλλη Λαμπέτη έδωσε εξετάσεις και απέτυχε τόσο στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου όσο και στη σχολή Κοτοπούλη. Δεν είχε άραγε τα “χαρακτηριστικά”; Το ίδιο και ο Ντίνος Ηλιόπουλος, έδωσε εξετάσεις στην δραματική σχολή και απέτυχε. Είχαν όμως και οι δύο πείσμα και υπομονή και φυσικά αγάπη για αυτό που θέλανε να κάνουν στη ζωή τους και έβαλαν τα γυαλιά σε όλους εκείνους που τους έκοψαν στις εξετάσεις και το ταλέντο τους έλαμψε.

Πώς καταφέρατε να συνδυάσετε τις σπουδές σας στο τμήμα της χημείας με τον θεατρικό χώρο;

Σπούδασα χημεία επειδή ήταν η επιθυμία μου. Κανείς δεν μου το επέβαλε. Και χαίρομαι πολύ που το έκανα αυτό στη ζωή μου. Ήθελα να γίνω επιστήμονας. Μέσα στους δοκιμαστικούς σωλήνες και τα εργαστήρια. Ήμουν καλός, λένε. Όταν, όμως, βρέθηκα στην Πορτογαλία για την διπλωματική μου διατριβή κατάλαβα ότι το επάγγελμά του χημικού στην έρευνα ήταν ένα επάγγελμα που δεν ήταν για εμένα. Ευτυχώς ήμουν ακόμα 23 και μπόρεσα εύκολα να ξεκινήσω και κάτι καινούργιο. Στη χημεία βάζεις τα πάντα στο μικροσκόπιο. Έτσι και στο θέατρο. Βάζεις τον άνθρωπο, την ζωή, τον κόσμο, την ιστορία, τις ιστορίες ...στο μικροσκόπιο. Με βοήθησαν πολύ οι σπουδές μου στη χημεία στο θέατρο. Και το πιο βασικό είναι ότι μου έμαθαν να είμαι πρακτικός και μεθοδικός. Ξέρετε στο θέατρο - και στη τέχνη γενικά - μπορείς πολύ εύκολα να είσαι μόνο ονειροπόλος. Αλλά έρχεται - και πρέπει να έρχεται η στιγμή - που είναι λίγο πιο πρακτική και το ονειροπόλημα πρέπει αν γίνει έργο. Απτό. Υπαρκτό. Είναι πολύ ωραίο ένας αρχιτέκτονας να σκέφτεται για σπίτι μια ανάποδη πυραμίδα. Αλλά το πιο ωραίο είναι όταν την κατασκευάσει! Και για να την κατασκευάσει πρέπει να βρει τρόπους να στηρίζεται η ανάποδη πυραμίδα - σπίτι, αλλιώς θα μείνει πάντα μια πρόταση σε ένα χαρτί ή απλά στο μυαλό του αρχιτέκτονα.

Μπορείτε να μας μιλήσετε για το καινούριο θεατρικό εγχείρημά σας;

Αυτή την περίοδο είμαι στη κατάσταση της “ησυχίας”, όπως την ονομάζω. Στην “ησυχία” διαβάζω πολύ, βλέπω παραστάσεις συναδέλφων, βλέπω ταινίες, παρακολουθώ τις τάσεις στην τέχνη στο εξωτερικό, αφουγκράζομαι τα κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα της χώρας μου. Για τον τρόπο που δουλεύω αυτό είναι ένα πολύ χρήσιμο στάδιο. Στο στάδιο αυτό γίνονται οι ζυμώσεις και ωριμάζουν πράγματα ούτως ώστε να προκύψει το επόμενο

θεατρικό εγχείρημα. Επίσης η παράσταση “ Ρωμαίος και Ιουλιέτα ...on the road” στην οποία συμμετέχω και ως ηθοποιός, συνεχίζει τις παραστάσεις μέχρι το Πάσχα και ακόμα είμαι πολύ αφοσιωμένος σε αυτό το project. Είναι ωραίο να είσαι σε μια παράσταση που βλέπεις/αισθάνεσαι ότι επικοινωνεί με το κοινό του.

Σας ευχαριστούμε πολύ!!

Ο Στέλιος Χατζηαδαμίδης γεννήθηκε στα Γιαννιτσά το 1980 και γράφει για το θέατρο από το 2006. Στο συγγραφικό του έργο αξιοποιεί την οπτική που του έχουν χαρίσει οι σπουδές του στη Χημεία, την υποκριτική και τη θεατρική γραφή.

Η συνέντευξη αναδημοσιεύεται και στην ηλεκτρονική εκδοχή της έντυπης εφημερίδας του 1ου ΓΕ.Λ. Αγίου Αθανασίου "Ανοιχτά Χαρτιά" στη διεύθυνση <http://anoichta-chartia.webnode.gr/>

Δημοσιεύτηκε 18 hours ago από τον χρήστη [Συν...έντευξις](#)

Ετικέτες: [Καλλιτεχνικά...](#)

 Προσθέστε ένα σχόλιο

Πληκτρολογήστε το σχόλιό σας...

Υποβολή σχολίου ως: Unknown (Goog...)

Αποσύνδεση

Δημοσίευση

Προεπισκόπηση

☐ Να λαμβάνω ειδοποιήσεις